

Sygn. akt XXIII Ga 1810/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Andrzej Kubica
Sędziowie:	SO Anna Gałas (spr.) SO Bernard Litwiniec
Protokolant:	Prot. sąd. Mariusz Bajsztok

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 10 lipca 2017 r., sygn. akt XVII GC 754/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości i zasądza od M. K. na rzecz (...) spółki akcyjnej w W. 2.588,09zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt osiem złotych, dziewięć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz ustala, że pozwany ponosi koszty procesu w całości, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w W.,

II. zasądza od M. K. na rzecz (...) spółki akcyjnej w W. 580,00zł (pięćset osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Anna Gałas	SSO Andrzej Kubica	SSO Bernard Litwiniec
----------------	--------------------	-----------------------

Sygn. akt: XXIII Ga 1810/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 września 2015 r. powód (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego M. K. kwoty 4.803,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 18 grudnia 2014 r. pozwany zlecił telefonicznie powodowi wykonanie usług pomocy drogowej związanych z wymianą alternatora i paska alternatora. Następnie zlecenie zostało przez pozwanego zmodyfikowane do wymiany alternatora. Usługa została przez powoda wykonana, a w związku z modyfikacją zlecenia powód dokonał korekty pierwotnie wystawionej faktury z kwoty 4.972,33 zł do kwoty 4.803,29 zł. Pozwany do dnia wniesienia pozwu nie uregulował przedmiotowej należności.

Pozwany wniósł sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu według norm przypisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany przyznał, że zawarł z powodem umowę dotyczącą wykonania usługi serwisowej związanej z awarią alternatora. Pozwany wskazał, że usługa nie została jednak wykonana w całości, gdyż nie został wymieniony pasek alternatora. Powód z tego tytułu wystawił korektę faktury i pomniejszył jej wartość o kwotę 32,50 Euro obejmującą części użyte do naprawy. Kwota korekty wynikała z arbitralnej decyzji powoda. Powód nie dokonał korekty składnika, jakim jest robocizna, a co powinno mieć miejsce w przypadku ograniczenia zakresu naprawy. Pozwany podniósł, że uznaje roszczenie powoda co do kwoty 2.215,20 zł, w pozostałym zaś zakresie zgłosił zarzut nieudowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 25 kwietnia 2016 r. powód ograniczył powództwo o kwotę 2.215,20 zł i wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 2.588,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. Powód wskazał, że ograniczenie powództwa związane jest z potrąceniem wzajemnych wierzytelności między stronami (w kwocie 2.215,20 zł), które nastąpiło już po wniesieniu pozwu, tj. 20 listopada 2015 roku. Powód uznał potrącenie w piśmie z dnia 27 listopada 2015 r.

Postanowieniem z dnia 5 września 2016 r. Sąd Rejonowy umorzył postępowanie w przedmiotowej sprawie, co do kwoty 2.215,20 zł.

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2017 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo (pkt I), zasądził od pozwanego na rzecz powoda 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II) oraz nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa 128 zł tytułem kwot tymczasowo wydatkowanych przez Skarb Państwa (pkt III).

Sąd Rejonowy ustalił, że strony postępowania w dniu 18 grudnia 2014 r. zawarły umowę, na podstawie której powód zobowiązał się do wykonania na rzecz pozwanego usługi serwisowej związanej z awarią alternatora w pojeździe marki M. (...), pozwany zaś zobowiązał się do zapłaty na rzecz powoda wynagrodzenia. Powód w wykonaniu tej umowy dokonał wymiany alternatora w pojeździe marki M. (...).

W związku z wykonaną usługą dnia 17 czerwca 2015 r. powód przesłał pozwanemu fakturę korygującą nr (...) opiewającą na kwotę 4.803,29 zł do faktury VAT nr (...) z dnia 30 grudnia 2014 r. wystawionej tytułem wykonania usługi wymiany alternatora i paska alternatora. W fakturze wskazano, iż przyczyną dokonania korekty była rezygnacja z usługi.

Sąd Rejonowy ustalił też, że W piśmie z dnia 20 listopada 2015 r. pozwany złożył wobec powoda oświadczenie o potrąceniu kwoty 2.215,20 zł, na którą składały się następujące wierzytelności w wysokości:

- a) 253,70 zł - udokumentowanej notą odsetkową nr (...),
- b) 91,50 zł - udokumentowanej notą odsetkową nr (...),

c) 1.050,00 zł - z tytułu kosztów windykacji, udokumentowanej notą obciążeniową nr (...), z wierzytelnością powoda wynikającą z faktury VAT nr (...).

W reakcji na powyższe oświadczenie, w piśmie z dnia 27 listopada 2015 r. powód uznał dokonane przez pozwanego potrącenia wierzytelności w kwocie 2.215,20 zł - zgodnie z pismem pozwanego z dnia 20 listopada 2015 r. Jednocześnie powód wskazał, iż pozwanemu z tytułu faktury VAT nr (...) pozostaje do zapłaty kwota 2.588,09 zł brutto oraz, że za okres zwłoki z zapłatą należności wynikającej z przedmiotowej faktury zostały naliczone odsetki ustawowe do dnia 20 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy wskazał, że przy ustalaniu stanu faktycznego pominął dowód z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej, maszynowej i ruchu drogowego, ponieważ jak wskazał sam biegły zawarte w aktach sprawy dane nie pozwalały na wykonanie kosztorysu naprawy pojazdu. Sąd pominął również dowód z przesłuchania pozwanego M. K. wobec jego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawie w dniu 30 listopada 2016 r.

Opierając się na tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy zważył, że powództwo w jego zmodyfikowanym kształcie podlegało oddaleniu, jako nieudowodnione.

W ocenie Sądu Rejonowego łączącą strony umowę należało zakwalifikować jako umowę o dzieło, przez którą zgodnie z art. 627 k.c. przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. W ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie okoliczność istnienia pomiędzy stronami stosunku zobowiązaniowego nie była sporna.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że pozwany podejmując obronę przed roszczeniem powoda wskazał, że powód nie przedstawił jakichkolwiek dowodów obejmujących uzgodnienie między stronami wysokości wynagrodzenia i w ocenie Sądu Rejonowego powód obowiązkowi wykazania powództwa co do wysokości nie podolał. Konkretnie to Sąd wskazał, że w pierwszej kolejności powód nie wykazał co ostatecznie było przedmiotem umowy, tj. czy przedmiotem umowy była wyłącznie naprawa pojazdu poprzez wymianę alternatora czy też naprawa pojazdu obejmująca wymianę alternatora i paska alternatora. W ocenie Sądu Rejonowego nie zostało również wykazane, jakie były ustalenia stron w odniesieniu do wynagrodzenia za wykonanie zlecenia a przedłożona w tym zakresie faktura korygująca nr (...) nie jest wystarczająca. Sąd z urzędu dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej, maszynowej i ruchu drogowego celem określenia wartości rynkowej naprawy pojazdu marki M. (...), jednakże wobec braku danych odnoszących się do naprawianego pojazdu, poczynienie tego rodzaju ustaleń okazało się zdaniem Sądu Rejonowego niemożliwe. W tych okolicznościach powództwo zostało oddalone.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. Odnośnie należności na rzecz Skarbu Państwa Sąd Rejonowy orzekł w oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wywiódł powód zaskarżając wyrok w całości. Na podstawie art. 368 § 1 pkt 2 k.p.c. zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił: naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj.:

1) art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego zbadania materiału dowodowego polegającego na pominięciu w ocenie części dowodu z oświadczenia pozwanego z dnia 20 listopada 2015 r. w przedmiocie potrącenia wzajemnych wierzytelności, a mianowicie uznania przez pozwanego w całości wierzytelności przysługującej powodowi wynikającej z faktury VAT nr (...), co w konsekwencji doprowadziło do błędnej i sprzecznej z zasadami logiki oceny materiału dowodowego i uznaniu, że powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia;

2) art. 233 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu za wiarygodne twierdzeń pozwanego, że powód nie wykonał umowy w całości, ponieważ nie wymienił paska alternatora, podczas gdy powód już w pozwie wskazywał, że w związku z modyfikacją zlecenia

przez pozwanego (rezygnacją z usługi wymiany paska alternatora) umowa między stronami dotyczyła tylko wymiany alternatora, dlatego też powód wystawił fakturę korygującą uwzględniającą zmodyfikowany zakres zlecenia;

3) art. 233 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że modyfikacja zlecenia przez pozwanego powinna mieć miejsce przed wykonaniem zlecenia, a więc powód nie miałby w ogóle potrzeby wystawienia faktury korygującej, podczas gdy z przepisów prawa i doświadczenia życiowego wynika, że podmioty prowadzące działalność gospodarczą mogą wystawić fakturę zaraz po otrzymaniu zlecenia, a jeszcze przed wykonaniem usługi, a jeśli w trakcie jej wykonywania kontrahent zrezygnuje z części usługi, która pierwotnie miała być wykonana, usługodawca może i powinien wystawić fakturę korygującą i taka też sytuacja miała miejsce w przypadku zlecenia pozwanego;

4) art. 233 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że skoro powód wystawił fakturę korygującą, to ma to „znaczenie z punktu widzenia możliwości dochodzenia roszczeń przez powoda, w tym także z punktu widzenia możliwości określenia należnego mu wynagrodzenia”, podczas gdy między tymi elementami nie zachodzi związek logiczny wynikania;

5) art. 233 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu, że faktura korygująca nie jest wystarczającym dowodem na wysokość uzgodnionego przez strony wynagrodzenia za wykonaną usługę, zwłaszcza, że pozwany kwestionował wykonanie przez powoda umowy w całości, podczas gdy w oświadczeniu pozwanego o potrąceniu należnych mu wierzytelności w sposób jednoznaczny wskazał on, że należne mu wierzytelności potrąca „z przysługującą państwu wierzytelnością wynikającą z faktury VAT nr (...)”, a więc uznał zasadność i wysokość faktury korygującej;

6) art. 233 k.p.c. poprzez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu za wiarygodne wyjaśnień pozwanego podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty, tj. pozwany uznał tylko część roszczenia przysługującego powodowi z faktury korygującej i to w zakresie w jakim mógł on potrącić sobie należne mu wierzytelności, a co do reszty roszczenia podniósł zarzut nieudowodnienia roszczenia, a więc pokazuje to jednoznacznie, że takie postępowanie pozwanego jest tylko taktyką mającą zapewnić mu uniknięcie płatności;

7) art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z opinii biegłego z uwagi na fakt, że mógł mieć on jedynie znaczenie pomocnicze, ponieważ dane sprawy nie pozwalały biegłemu na sporządzenie odpowiedniego kosztorysu naprawy, podczas gdy biegły mimo braku tych danych stwierdził, że cena podana przez powoda w fakturze korygującej mieści się w cenach rynkowych, a z faktu tego Sąd mógł powziąć wiadomości specjalne co do średnich cen alternatorów, kosztów robocizny, a także wysnuć logiczny wniosek, że korekta faktury spowodowana brakiem wymiany paska alternatora nie mogła obniżyć pierwotnej ceny faktury o ponad 2.500,00 zł, ponieważ jak wskazywał powód w odpowiedzi na sprzeciw, naprawa tej części miała marginalny wpływ na globalną kwotę pierwotnej faktury z uwagi na niski koszt tej części tj. 32,50 Euro netto.

Wskazując na powyższe zarzuty, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie powództwa w całości tj. poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 2.588,09 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych, za obie instancje.

Pozwany nie wniósł odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda była zasadna, co skutkowało koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez apelującego.

Zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. okazały się w całości zasadne. Sąd Rejonowy w istocie nie dokonał oceny dowodów, które zostały dopuszczone i przeprowadzone w sprawie. Faktycznie bez odniesienia do stanowisk stron i konkretnych dowodów, które miały potwierdzać żądania powoda, Sąd Rejonowy wskazał, że powód nie wykazał ani co było przedmiotem umowy stron ani też jakie były ustalenia stron odnośnie wynagrodzenia za wykonanie zlecenia. Tymczasem materiał dowodowy po pierwsze umożliwia dokonanie ustaleń w powyższym zakresie i po drugie po dokonaniu ustaleń daje podstawy do uznania roszczeń powoda w zmodyfikowanym zakresie. Dodatkowo warto podkreślić, że pozwany nie negował szeregu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Powód oparł swoje roszczenie wskazując jako jego źródło umowę z pozwanym, której przedmiotem była wymiana alternatora. Okoliczność, że zlecenie wykonania usługi zostało przez pozwanego zmodyfikowane w ten sposób, że pozwany cofnął zlecenie wymiany paska alternatora nie miała znaczenia dla ustalenia co było przedmiotem umowy, ponieważ powód nie domagał się zapłaty za usługę wymiany paska alternatora a pozwany nie udowodnił, że umowa obejmowała także i taką czynność. Tymczasem zgodnie z art. 6 k.c., to pozwany winien wykazać, że umówił się z powodem na wykonanie także usługi wymiany paska alternatora. Pozwany wbrew ciężarowi dowodu w tym zakresie poprzestał tylko na stwierdzeniu, że usługa serwisowa nie została wykonana w całości, gdyż nie został wymieniony pasek alternatora. Twierdzenie pozwanego, co do zakresu umowy jest niewiarygodne, ponieważ po pierwsze nie ma oparcia w żadnym dowodzie a po drugie pozwany przyjął fakturę VAT korygującą nr (...) z dnia 30 grudnia 2014 r. dokumentującą wykonaną usługę (bez paska alternatora), a nawet w części uznał roszczenie, co do kwoty 2.215,20 zł wynikającej z tejże faktury. Po trzecie, pozwany podniósł zarzut potrącenia tej kwoty z własną wierzytelnością wobec powoda uznając tym samym roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za wymianę alternatora i robociznę co do zasady, ponieważ tylko to było określone wierzytelnością powoda, na którą powołuje się pozwany we własnym oświadczeniu o potrąceniu. Po czwarte wreszcie pozwany w sprzeczności od nakazu zapłaty powołał, jako dowód na okoliczność forsowanej przez siebie treści umowy łączącej strony, zgłoszenia zastrzeżeń co do wysokości wystawionej faktury dowód – własne zeznania. Jednocześnie dowód ten z wyłącznej woli pozwanego nie mógł być przeprowadzony, ponieważ pozwany mimo wezwania do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania na wymienione okoliczności nie stawił się na rozprawę. To z kolei spowodowało pominięcie dowodu a pozwany w efekcie swojej bezczynności w żaden sposób nie wykazał, że przedmiot umowy był inny niż w sprawie twierdził i dowodził powód ani też z pewnością pozwany nie wykazał, żeby w jakiegokolwiek formie i terminie zgłaszał zastrzeżenia, co do zakresu wykonanego zlecenia naprawy.

Jak wynika z akt sprawy już tylko twierdzenia i dowody dołączone do sprzeciwu od nakazu zapłaty wykazują, że pozwany nie neguje umowy zawartej z powodem ani też tego, że z tego tytułu powód wystawił fakturę znaną pozwanemu. Co więcej pozwany w swoim stanowisku powołuje się na wierzytelność powoda oznaczając ją do potrącenia. Oświadczenie pozwanego o potrąceniu z dnia 20 listopada 2015 r. (k. 26) jest jasne. Otóż pozwany wskazując na własne wierzytelności precyzuje, że potrąca je z wierzytelnością powoda wynikającą z faktury VAT nr (...). Takie też oświadczenie zostało potwierdzone w sprzeciwie od nakazu zapłaty, gdzie podniesiono zarzut potrącenia.

Wedle art. 498 § 1 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (§ 2). Już z samego faktu zgłoszenia własnej wierzytelności do potrącenia wynika, że pozwany uznaje, że wierzytelność powoda co jest wymagalna i może być dochodzona przed sądem. W oświadczeniu o potrąceniu pozwany wyraża swoje stanowisko co do istnienia materialnych podstaw wierzytelności powoda. Mając rację strona apelująca, że Sąd Rejonowy zupełnie pominął zarówno to oświadczenia, jak i jego materialne skutki, nie dokonał także żadnej oceny tego dowodu z resztą postulowanego przez pozwanego. To z kolei wraz z uwagami wcześniejszymi oznacza, że Sąd Rejonowy w sposób jaskrawy naruszył reguły oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i także pominął istotne stanowiska stron procesu. Trzeba też dodać, że materialnie samo oświadczenie o potrąceniu zawiera w sobie uznanie długu. W oświadczeniu o potrąceniu pozwany nie wskazał, że nie akceptuje jakiegokolwiek części

wierzytelności wynikającej z powołanej tam faktury VAT, co należy zasadniczo odczytać jako zaakceptowanie całej wierzytelności objętej tym dokumentem znanym pozwanemu i przez niego przyjętym.

Mając na względzie stanowisko pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, to w istocie w aspekcie procesowym podnosi zarzut co do wysokości roszczenia. Innymi słowy, jeżeli pozwany potrącił z wierzytelnością powoda swoją wierzytelność w kwocie 2.215,20 zł, to w pozostałym zakresie uważa, że wynagrodzenie się powodowi nie należy. Pozostała zatem do rozważenia w oparciu o dowody w sprawie kwestia czy powód udowodnił, że należne mu było wynagrodzenie w wysokości dochodzonej w pozwie, a po cofnięciu powództwa o zapłatę kwoty 2.215,20 zł, w pozostałej wysokości 2.588,09 zł.

Zgodnie z regułą ciężaru dowodu (art. 6 k.c.), to powód w takiej sytuacji procesowej winien udowodnić, że wynagrodzenie było należne w dochodzonej wysokości. W sprawie został dopuszczony i przeprowadzony dowód z opinii biegłego na okoliczność ustalenia wartości rynkowej naprawy pojazdu marki M. (...) polegającej na wymianie alternatora (części + robocizna) w roku 2014. Jak wynika z tej opinii podane przez powoda na fakturze ceny mieszczą się w granicach cen rynkowych. Odpis opinii biegłego został doręczony pełnomocnikowi powoda w dniu 31 stycznia 2017 r. a termin 7 dni na zgłoszenie ewentualnych zastrzeżeń upłynął w dniu 7 lutego 2017 r. Pełnomocnik pozwanego ani nie podniósł żadnych zarzutów w ww. terminie ani też zaprezentował swojego stanowiska na terminie rozprawy w dniu 17 marca 2017 r. Pismo pełnomocnika pozwanego z dnia 9 marca 2017 r. (k. 120), które z resztą wpłynęło po terminie rozprawy było spóźnione i nie mogło zostać przyjęte z uwagi na założony w zobowiązaniu rygor i treść art. 207 § 6 k.p.c. Pełnomocnik pozwanego nie wniósł też o wezwanie biegłego na rozprawę, a konkretnie nie odpowiedział na wezwanie Sądu Rejonowego ani też nie stawiał się na rozprawie w dniu 28 czerwca 2017 r., gdzie tym samym nie podniósł żadnych zastrzeżeń co do opinii biegłego. Innymi słowy, jak wynika z powyższych danych strona pozwana nie zaprezentowała żadnej skutecznej aktywności procesowej. Na marginesie należy dodać, że to pozwanego obciążał obowiązek wykazania, że naprawa tego konkretnego pojazdu winna być tańsza, w szczególności poprzez przedstawienie konkretnych dowodów (dokumentów) dotyczących jego samochodu, czego pozwany nie uczynił.

Trafne okazały się zarzuty apelacji odnośnie naruszenia art. 217 k.p.c. oraz art. 278 k.p.c. jak chodzi o pominięcie przez Sąd Rejonowy opinii biegłego przy ocenie zasadności roszczenia powoda. Dowód ten był istotny dla sprawy i na jego podstawie możliwe było ustalenie wartości prac wykonanych przez powoda. Innymi słowy cała kwota wynagrodzenia 4.803,29 zł była uzasadniona. Należy również dodać, że racjonalne pozostają twierdzenia powoda, że wartość robocizny wliczona w kwotę w fakturze pozostawała taka sama, ponieważ wyeliminowana z usługi wymiana paska alternatora miała charakter marginalny i nie miała wpływu na koszt robocizny. To z kolei potwierdza biegły uznając, że wartość w fakturze mieści się w ramach rynkowych kosztów takiej usługi naprawy, jak wymiana alternatora z robocizną. Sąd Okręgowy uznając zasadność żądania powoda oparł się zatem na ww. dowodach, w tym opinii biegłego, co do zasadnej wysokości roszczenia. Dodatkowo trzeba wskazać, że biegły stwierdził, że cena podana przez powoda w fakturze korygującej mieści się w cenach rynkowych, a z tego faktu bez wątplenia można wysnuć wniosek, co do średnich cen alternatorów, kosztów robocizny a także oczywisty wniosek, że korekta faktury spowodowana wyłączeniem wymiany paska alternatora nie mogła obniżyć wartości kwoty na fakturze o ponad 2.500,00 zł, ponieważ naprawa tej części miała marginalny wpływ na globalną kwotę pierwotnej faktury z uwagi na niski koszt tej części tj. 32,50 euro.

Reasumując powództwo było zasadne w całości, także w tej części, w której powód cofnął pozew wobec skutecznego potrącenia przez pozwanego kwoty 2.215,20 zł, które miało miejsce już po wytoczeniu powództwa.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w całości i zasądził od pozwanego na rzecz powoda 2.588,09 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty (art. 481 § k.c.). Konsekwencją zmiany merytorycznej zaskarżonego wyroku była zmiana rozstrzygnięcia o kosztach. O kosztach postępowania przed sądem pierwszej instancji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 108 § 1 zdanie drugie k.p.c. rozstrzygając o zasadzie poniesienia przez strony kosztów procesu, powierzając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu. Zgodnie z odpowiedzialnością za wynik sporu (art. 98 k.p.c.), pozwany winien ponieść w całości koszty procesu, ponieważ powództwo zostało uwzględnione, co do

kwoty 2.588,09 zł, natomiast w zakresie kwoty 2.215,20 zł, co do której powód cofnął pozew pozwany dał powód do wytoczenia powództwa.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik sporu i obciążył nimi w całości pozwanego. Koszty należne powodowi, to opłata od apelacji 130,00 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 450,00 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, w sumie 580,00 zł.

SSO Anna Gałas SSO Andrzej Kubica SSO Bernard Litwiniec